

Spis treści

	Str.
PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ.....	2
UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ	8
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ	12
PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ.....	14
UCHWAŁY IZBY KARNEJ.....	15
ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ.....	17
PYTANIA PRAWNE DO IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH.....	23
UCHWAŁY IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH	25
ORZECZENIE TEZOWANE IZBY WOJSKOWEJ.....	28

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 54/11

Pytanie prawne Sądu Rejonowego w Olsztynie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

"1. Czy w przypadku terminu przedawnienia, którego początek miał miejsce pod rządami ustawy o zobowiązaniach podatkowych, a które następnie biegło w czasie obowiązywania ustawy Ordynacja podatkowa, do oceny zdarzeń prawnych zaistniałych po 1 stycznia 1998 r. z punktu widzenia ich ewentualnego skutku w postaci przerwania biegu terminu przedawnienia, stosujemy przepisy ustawy o zobowiązaniach podatkowych? W szczególności, czy w takim wypadku znajdzie zastosowanie ograniczenie możliwości przerwania terminu przedawnienia, o którym mowa w art. 30 ust. 3 zdanie trzecie ustawy o zobowiązaniach podatkowych? Czy ma w tym zakresie znaczenie fakt, kiedy bieg terminu przedawnienia roszczenia został po raz pierwszy przerwany?

2. Czy wszczęcie postępowania upadłościowego lub podejmowanie poszczególnych czynności w tym postępowaniu (tak przez wierzyciela, jak i przez organ upadłościowy) przerywa bieg terminu przedawnienia należności podatkowych na gruncie ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (tekst jedn.: Dz. U. z 1993 r. Nr 108, poz. 486 ze zm.) oraz na gruncie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (tekst jedn.: Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60) w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2003 r., w szczególności – czy czynności te (np. zgłoszenie

wierzytelności) są czynnościami egzekucyjnymi, o których mowa w art. 30 ust. 2 ustawy o zobowiązaniach podatkowych i w art. 70 § 3 ustawy Ordynacja podatkowa?

3. Czy ustalenie listy wierzytelności przez Sędziego – komisarza (na podstawie przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 24 października 1934 r. Prawo upadłościowe, tekst jedn.: Dz. U. z 1991 r. Nr 118, poz. 512 ze zm.) wpływa na charakter zamieszczonych na niej wierzytelności o charakterze podatkowym i zmienia reguły ich przedawnienia?

4. Czy w przypadku wszczęcia postępowania upadłościowego znajdzie zastosowanie ograniczenie możliwości przerwania biegu terminu przedawnienia należności podatkowych, o którym mowa w art. 30 ust. 3 zdanie trzecie ustawy o zobowiązaniach podatkowych?"

III CZP 55/11

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Katowicach przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

"Czy podstawą wpisu w sprawie o wpis w dziale II księgi wieczystej zmiany nazwy właściciela nieruchomości, może być kopia odpisu aktualnego z Rejestru Przedsiębiorstw Krajowego Rejestru Sądowego potwierdzona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie pełnomocnika w osobie radcy prawnego lub adwokata?"

III CZP 56/11

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Zamościu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

"Czy Sąd może wstrzymać wykonanie nakazu zapłaty wyłącznie w przypadku, jeżeli skutek jego wykonania mogłaby wyniknąć dla pozwanego niepowetowana szkoda, czy też w każdym przypadku, gdy powołane w zarzutach okoliczności uprawdopodobniają niezasadność powództwa (art. 492 § 3 k.p.c.)?"

III CZP 57/11

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

"Czy w przypadku przyłączenia się wierzycieli do wszczętej wcześniej egzekucji z nieruchomości (art. 927 k.p.c.), komornik, na podstawie art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. (Dz. U. z 2006 r. Nr 167, poz. 1191 ze zm.) o komornikach sądowych i egzekucji, ustala i pobiera opłaty egzekucyjne należne z tytułu egzekucji z nieruchomości osobno w każdej ze spraw egzekucyjnych, proporcjonalnie do wysokości wyegzekwowanej kwoty przypadającej dla danego wierzyciela, czy też ustala i pobiera jedną opłatę od wyegzekwowanej w toku egzekucji z nieruchomości kwoty, niezależnie od liczby spraw egzekucyjnych, w których wierzyciele przyłączyli się do egzekucji z nieruchomości?"

III CZP 58/11

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu

Najwyższego:

"Czy zwrot "ilość leku przeznaczona na trzymiesięczną kurację" użyty w § 19 ust. 4 rozporządzenia Ministra Zdrowia z 28 września 2004 r. a następnie w § 18 ust. 4 rozporządzenia Ministra Zdrowia z 17 września 2007 r. w sprawie recept lekarskich oznacza:

a) ilość leku potrzebną pacjentowi do maksymalnie trzymiesięcznego stosowania wg. dawkowania ustalonego przez lekarza przepisującego receptę i w niej podanego,

b) ilość leku potrzebną pacjentowi do maksymalnie trzymiesięcznego stosowania wg. dawkowania zawartego w Charakterystyce Produktu Leczniczego o jakiej mowa w art. 11 ust. 1 ustawy z 6 września 2001 r. Prawo farmaceutyczne?"

III CZP 59/11

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

"Czy umowa, na podstawie której wywłaszczona nieruchomość została oddana przez gminę w użytkowanie wieczyste spółdzielni mieszkaniowej, zawarta z naruszeniem art. 47 ust. 4 i art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (tekst jedn.: Dz. U. z 1991 r. Nr 30, poz. 127 ze zm.) jest nieważna?"

III CZP 60/11

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Nowym Sączu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

"Czy budynek wzniesiony przez dzierżawcę na gruncie oddanym w użytkowanie wieczyste stanowi własność wieczystego użytkownika?"

III CZP 61/11

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

"1. Czy art. 105 ust. 2 ustawy o Prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 90 poz. 631 z późn. zm., dalej: Prawo autorskie) w związku z art. 20 ust. 1 pkt 2 tejże ustawy nakłada na producentów i importerów kserokopiarek, skanerów i innych podobnych urządzeń reprograficznych, umożliwiających pozyskiwanie kopii całości lub części egzemplarza opublikowanego utworu, obowiązek udzielenia właściwej organizacji zbiorowego zarządzania informacji i udostępnienia dokumentów dotyczących wszystkich transakcji sprzedaży tych urządzeń, czy też tylko tych transakcji, w których strona kupująca należy do kręgu podmiotów mogących zgodnie z art. 23 i następnego Prawa autorskiego korzystać z dozwolonego użytku chronionych utworów?"

2. Czy – w przypadku uznania, że obowiązek ten obejmuje tylko transakcje z podmiotami uprawnionymi w świetle art. 23 i następnego Prawa autorskiego do dozwolonego użytku chronionych

utworów – obowiązkiem określonym w art. 105 ust. 2 w zw. z art. 20 ust. 1 pkt 2 powinny być objęte także transakcje, w których kupującymi są osoby fizyczne w ramach prowadzonej działalności gospodarczej?”

III CZP 62/11

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Szczecinie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

"Czy komornik ma obowiązek uiszczenia opłaty sądowej od wniesionego przez siebie zażalenia na postanowienie sądu rozstrzygające skargę na czynność komornika w postaci postanowienia o kosztach postępowania egzekucyjnego?"

III CZP 63/11

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Tarnowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

"Czy po wejściu w życie art. 49¹ ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (dodanego ustawą z dnia 14 czerwca 2007r., Dz. U. Nr 125, poz. 873) członek spółdzielni – w razie bezczynności spółdzielni – może żądać w postępowaniu nieprocesowym na podstawie art. 49 ust. 1 i 2 powołanej na wstępie ustawy ustanowienia na jego rzecz odrębnej własności lokalu, czy też jedyną drogą do realizacji tego uprawnienia jest powództwo wytoczone w oparciu o art. 49¹ w związku z art. 49 ust. 1 tejże ustawy?"

UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ

III CZP 26/11 – z dnia 13 lipca 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Tarnowie

1. Podstawę roszczenia o zobowiązanie do odpłatnego przeniesienia własności urządzeń wodociągowych lub kanalizacyjnych stanowi – od chwili wejścia w życie ustawy z dnia 30 maja 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 116, poz. 731) – art. 49 § 2 k.c.

2. Jeżeli koszty budowy urządzeń, o których mowa w art. 49 § 1 k.c., poniosło kilka osób, każdej z nich przysługuje – na podstawie art. 49 § 2 k.c. – wobec przedsiębiorcy, który przyłączył urządzenia do swojej sieci roszczenie o przeniesienie za wynagrodzeniem udziału w prawie własności tych urządzeń.

III CZP 28/11 – z dnia 13 lipca 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Krakowie

1. Obowiązkowe zastępstwo powoda przez adwokata lub radcę prawnego, przewidziane w art. 4 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym (Dz. U. Nr 7, poz. 44), dotyczy także powiatowego (miejskiego) rzecznika konsumentów, będącego reprezentantem grupy.

2. Pozew w postępowaniu grupowym, wniesiony bez zachowania obowiązkowego zastępstwa powoda przez adwokata lub radcę prawnego przewidzianego w art. 4 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym

(Dz. U. Nr 7, poz. 44), podlega zwrotowi bez wzywania do usunięcia braków.

III CZP 31/11 – z dnia 13 lipca 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Elblągu

Sprawca wypadku komunikacyjnego, wobec którego zastosowano środek karny polegający na obowiązku naprawienia szkody (art. 46 § 1 w zw. z art. 39 pkt 5 k.k.), może domagać się od ubezpieczyciela – na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów – zwrotu świadczenia zapłaconego na rzecz pokrzywdzonego.

III CZP 32/11 – z dnia 13 lipca 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Kaliszu

Sąd może przyznać najbliższemu członkowi rodziny zmarłego zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 w związku z art. 24 § 1 k.c., także wtedy, gdy śmierć nastąpiła przed dniem 3 sierpnia 2008 r. wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia.

III CZP 35/11 – z dnia 13 lipca 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Olsztynie

W sprawie, w której powiat dochodzi zwrotu od Skarbu Państwa kwot stanowiących jego dochód na podstawie art. 23 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn.: Dz. U. z 2010 r. Nr 102, poz. 651 ze zm.), niepotraconych i przekazanych Skarbowi Państwa, droga sądowa jest niedopuszczalna.

III CZP 36/11 – z dnia 13 lipca 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Katowicach

1. Dłużnik solidarny nie jest związany zapisem na sąd polubowny zawartym przez innego dłużnika solidarnego.

2. Wspólnik spółki jawnej nie jest związany zapisem na sąd polubowny zawartym przez spółkę.

3. Nabywcę przedsiębiorstwa (art. 55⁴ k.c.) wiąże zapis na sąd polubowny zawarty przed zbyciem przedsiębiorstwa przez zbywcę z jego wierzycielem, obejmujący spory dotyczące zobowiązań związanych z prowadzeniem tego przedsiębiorstwa.

III CZP 37/11 – z dnia 13 lipca 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Olsztynie

Egzekucja kosztów niezbędnych do celowego przeprowadzenia egzekucji jest dopuszczalna po wydaniu postanowienia o ich ustaleniu.

III CZP 39/11 – z dnia 13 lipca 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Rzeszowie

Z chwilą uprawomocnienia się wyroku orzekającego rozwód obowiązek małżonków przyczyniania się do zaspokajania potrzeb rodziny (art. 27 k.r.o.) wygasa.

III CZP 40/11 – z dnia 13 lipca 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

1. Sprzeciw organu założycielskiego, przewidziany w art. 46a ust. 1 i 1a ustawy z dnia 25 września 1981 r. o przedsiębiorstwach

państwowych (tekst jedn.: Dz. U. z 2010 r. Nr 142, poz. 981 ze zm.), jest skuteczny mimo niezgłoszenia przez przedsiębiorstwo państwowe o zamiarze dokonania czynności prawnej.

2. Odmówiono podjęcia uchwały w pozostałym zakresie.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

II CSK 311/10 – wyrok z dnia 11 marca 2011 r.

Nakaz zapłaty zasądający nieistniejące roszczenie wekslowe nie może być utrzymany w mocy na podstawie niepowołanego w pozwie stosunku cywilnoprawnego innego niż stosunek podstawowy względem dochodzonego roszczenia wekslowego.

II CSK 385/10 – wyrok z dnia 11 marca 2011 r.

W świetle art. 1162 k.p.c. nie ma znaczenia posiadanie statusu konsumenta przez stronę zapisu na sąd polubowny.

Artykuł 77 § 1 k.c. dotyczy także umów co do formy zawartych w sposób dorozumiany.

II CSK 435/10 – wyrok z dnia 11 marca 2011 r.

1. Prawo właściwe do oceny treści i skutków zastrzeżenia własności rzeczy sprzedanej wskazuje art. 24 ustawy z dnia 12 listopada 1965 r. – Prawo prywatne międzynarodowe (Dz. U. Nr 46, poz. 290 ze zm.) i art. 41 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. – Prawo prywatne międzynarodowe (Dz. U. Nr 80, poz. 432).

2. Jeżeli rzecz nie zostaje kupującemu wydana, zastrzeżenie własności może nastąpić w dowolnej formie.

I CSK 410/10 – wyrok z dnia 20 kwietnia 2011 r.

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego, odraczający w czasie utratę mocy obowiązującej przepisu uznanego za niezgodny z Konstytucją, nie stanowi podstawy wznowienia postępowania

przewidzianej w art. 401¹ k.p.c., chyba że w jego sentencji zamieszczono indywidualną korzyść dla osoby, która wniosła skargę konstytucyjną.

I CSK 500/10 – wyrok z dnia 20 kwietnia 2011 r.

Opublikowanie w prasie informacji dotyczących zadłużenia osoby publicznej, struktury właścicielskiej i majątku spółek, w których ta osoba jest współnikiem, a także informacji dotyczących podmiotów, z którymi te spółki prowadzą współpracę handlową, nie jest bezprawne.

III CZP 18/11 – postanowienie z dnia 20 maja 2011 r.

Wpis do księgi wieczystej hipoteki przymusowej zabezpieczającej należności z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne rolników (art. 26 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm. w związku z art. 52 ust. 1 ustawy z dnia 20 grudnia 1999 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników, tekst jedn.: Dz. U. z 2008 r. Nr 5, poz. 291 ze zm.) następuje na rzecz Skarbu Państwa – Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 11/11

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Zamościu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

"Czy osoby najbliższe dla nieżyjącego pokrzywdzonego mogą na podstawie art. 52 § 1 k.p.k. wykonywać jego prawa również w zakresie złożenia wniosku o ściganie osoby najbliższej o czyn z art. 284 § 1 k.k.?"

w przypadku odpowiedzi negatywnej:

– czy żona nieżyjącego pokrzywdzonego działając w ramach art. 36 § 2 k.r.o. może złożyć wniosek o ściganie osoby najbliższej o czyn z art. 284 § 1 k.k. w stosunku do całości szkody stanowiącej do śmierci pokrzywdzonego małżonka ich majątek wspólny?"

I KZP 12/11

Pytanie prawne Sądu Rejonowego dla Krakowa Śródmieścia w Krakowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy aplikant adwokacki jest obrońcą w rozumieniu art. 225 § 3 k.p.k.?"

UCHWAŁY IZBY KARNEJ

I KZP 5/11 – z dnia 21 lipca 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Rejonowego w Kołobrzegu:

„Czy sprawcą przestępstwa określonego w art. 193 k.k. może być właściciel mieszkania, do którego się wdziera albo wbrew żądaniu osoby uprawnionej miejsca takiego nie opuszcza?”
postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 6/11 – z dnia 21 lipca 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Lublinie:

„Czy w składzie sądu podejmującego decyzję procesową w trybie art. 41 § 2 k.p.k. o pozostawieniu bez rozpoznania wniosku strony o wyłączenie sędziego po rozpoczęciu przewodu sądowego może brać udział sędzia, którego dotyczy wnioski o wyłączenie?”
postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 7/11 – z dnia 21 lipca 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie:

„Czy spółka jawna może brać udział w postępowaniu karnym w charakterze pokrzywdzonego?”
postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 9/11 – z dnia 21 lipca 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Świdnicy:

„Czy okres pobytu skazanego w zamkniętym zakładzie leczenia odwykowego (art. 96 k.k.) może być dłuższy aniżeli wymierzona kara pozbawienia wolności i winien on wynosić od 3 miesięcy do 2 lat. Czy czas wykonywania środka zabezpieczającego jest niezależny od wysokości orzeczonej kary pozbawienia wolności, a o zwolnieniu z internacji decydują wyłącznie wyniki leczenia?”

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY KARNEJ

III KK 276/10 – postanowienie z dnia 23 lutego 2011 r.

1. Osoba ubiegająca się o prawo jazdy (kursant), podobnie jak instruktor, za spowodowanie wypadku w trakcie odbywania nauki jazdy odpowiada na zasadach ogólnych, określonych w przepisach Kodeksu karnego. Ich odpowiedzialność jest niezależna od siebie. Dla przyjęcia tej odpowiedzialności nie jest konieczne odwoływanie się do współkierowania przez kursanta i instruktora pojazdem mechanicznym. Z racji czynności wykonywanych w trakcie odbywania nauki jazdy przez kursanta, który przez przepisy ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, Dz. U. 2005 r. Nr 108, poz. 908 ze zm., jest wprost uznawany za kierującego (art. 87 ust. 1 pkt 2) oraz pozycji i roli instruktora w procesie szkolenia, obaj są uczestnikami ruchu, ponoszącymi odpowiedzialność za naruszenie przez siebie zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym.

2. Przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego jest nieodzowne w wypadku wymagającym wyjaśnienia zagadnień technicznych i braku innych dowodów pozwalających na odtworzenie przebiegu zdarzenia.

3. Kierujący pojazdem ustalając prędkość, z którą może się poruszać, musi oprócz wszystkich czynników wymienionych w art. 19 ust. 1 ustawy – Prawo o ruchu drogowym, uwzględniać również swoje predyspozycje psychofizyczne oraz umiejętności i doświadczenie w prowadzeniu pojazdu.

4. Ciężący na kierującym obowiązek wyposażenia i utrzymania pojazdu uczestniczącego w ruchu w takim stanie, aby korzystanie z niego nie zagrażało bezpieczeństwu jadących nim osób lub innych uczestników ruchu, zapewniało wygodne oraz pewne posługiwanie się urządzeniami do kierowania i hamowania (art. 66 ust. 1 pkt 1 i 6 w/w ustawy) sprawia, że brak odpowiedniego do pory roku ogumienia może być *in concreto* jednym z czynników niezachowania ostrożności, o której mowa w art. 9 § 2 k.k.

III KK 365/10 – wyrok z dnia 29 marca 2011 r.

1. Od dnia 1 maja 2004 r. orzeczenie kończące postępowanie karne w innym państwie Unii Europejskiej (art. 54 Konwencji Wykonawczej do Układu z Schengen) stoi na przeszkodzie ściganiu karnemu w Polsce za ten sam czyn. Nie ma przy tym znaczenia, czy takie orzeczenie wydane w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej zapadło przed datą polskiej akcesji do tejże Unii, czy też po tej dacie. Istotne jest jedynie to, czy sąd polski orzekał po dniu 1 maja 2004 r., albowiem od tego dnia na przeszkodzie ściganiu w rozumieniu art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. stoi orzeczenie wydane w innym państwie członkowskim.

2. W wypadku popełnienia przestępstwa fałszywych zeznań, które zostały złożone za granicą wobec innego organu niż polski, sprawca odpowiadać może przed sądem polskim, ale pod warunkiem, że czyn jego stanowi przestępstwo w miejscu jego popełnienia (reguła taka wyrażona została wprost w art. 111 § 1 k.k.). W świetle tej regulacji niewątpliwie jest, że brak jest podstaw do uznania, iż popełniony za granicą czyn polegający na złożeniu

tam fałszywych zeznań wobec innego organu niż polski, nie stanowi przestępstwa.

3. Sąd polski może pociągnąć do odpowiedzialności karnej także sprawcę przestępstwa skierowanego przeciwko zagranicznym dobrom o charakterze publicznym, pod warunkiem jednak, że czyn sprawcy stanowi przestępstwo w miejscu jego popełnienia, chyba że w grę wchodzi zasada ochronna bezwzględna odnosząca się do przestępstw wymienionych w pkt. 1 – 5 art. 112 k.k. W tym ostatnim wypadku ten warunek nie musi być spełniony. Rozumowanie to odnieść należy oczywiście także do przestępstwa określonego w art. 242 § 1 k.k. Nie należy ono do kategorii wymienionych w art. 112 k.k., a zatem jeżeli obywatel polski popełni je za granicą, może za nie odpowiadać karnie przed sądem polskim przy spełnieniu przesłanki podwójnej karalności.

II KK 265/10 – postanowienie z dnia 31 marca 2011 r.

1. Użyte w art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. sformułowanie „...w wydaniu orzeczenia brała udział osoba nieuprawniona...” odnosi się do sytuacji, w której członek składu sądu nie mając uprawnień do orzekania wykonuje funkcje sędziowskie, aż do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy, które kończy etap wyrokowania – narada nad wyrokiem, głosowanie członków składu orzekającego i ogłoszenie wyroku zredagowanego w formie pisemnej niezwłocznie po ukończeniu głosowania. Natomiast nie dotyczy czynności związanych z opracowaniem uzasadnienia, które sporządza się na wniosek strony, poza wypadkami, gdy następuje to z urzędu.

2. Sporządzenie uzasadnienia jako dokumentu sprawozdawczego z narady nad wyrokiem, którego wymogi w

postępowaniu przed sądem pierwszej instancji określone są w art. 424 k.p.k., jest czynnością wtórną, dokonywaną tylko w określonej sytuacji procesowej i leży poza sferą orzekania w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k.

II KO 29/11 – postanowienie z dnia 20 kwietnia 2011 r.

Jeżeli, zgodnie z obowiązującymi przepisami, doszło do przekazania rozpoznania sprawy innemu sądowi równorzędnemu, nie można skutecznie występować do Sądu Najwyższego o dalsze jej przekazanie w trybie art. 37 k.p.k., dopatrując się dobra wymiaru sprawiedliwości w tym, że pokrzywdzony, którego miejsce zamieszkania lub pobytu jest bardziej odległe od siedziby sądu obecnie właściwego, niż było to przed przekazaniem sprawy, wyraża zdecydowaną wolę osobistego uczestnictwa w rozpatrywaniu jej przez sąd, ale wskazuje, że odległość ta oraz jego podeszły wiek i stan zdrowia uniemożliwia mu dotarcie do sądu, ponieważ miejsce zamieszkania (pobytu) pokrzywdzonego nie stanowi kryterium przy decydowaniu o tym, któremu sądowi sprawa będzie przekazana w trybie tzw. właściwości z delegacji, a sam udział pokrzywdzonego w rozpoznawaniu sprawy jest przy tym jedynie jego prawem i może być realizowany także przez pełnomocnika, którego można mu, w razie niezamieszkania, ustanowić także z urzędu.

V KK 386/10 – wyrok z dnia 21 kwietnia 2011 r.

Sędzia ma obowiązek powiadomić o okoliczności, o której mowa w art. 41 § 1 k.p.k., przez złożenie żądania wyłączenia od udziału w sprawie. Nie do sędziego należy bowiem ocena, czy

znana mu okoliczność stanowi podstawę wyłączenia, tylko do sądu, który rozpoznaje jego żądanie (art. 42 § 4 k.p.k.).

II KK 316/10 – postanowienie z dnia 27 kwietnia 2011 r.

Brak jest dostatecznych podstaw do odmowy zasądzenia obrońcy kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu po uprawomocnieniu się orzeczenia, niezależnie od tego, czy jest to obrońca wyznaczony na podstawie art. 78 § 1 k.p.k. w celu podjęcia czynności określonych w art. 84 § 3 k.p.k., czy też obrońca wyznaczony na wcześniejszym etapie postępowania, który swą legitymację do działania także po uprawomocnieniu się orzeczenia wywodzi z treści przepisu art. 84 § 1 *in princ.* k.p.k., w szczególności wówczas, gdy to wcześniejsze wyznaczenie nastąpiło także z przyczyn wymienionych w art. 78 § 1 k.p.k.

II KK 97/11 – wyrok z dnia 12 maja 2011 r.

Przepis art. 443 k.p.k. pozwalający orzekać na niekorzyść oskarżonego przy ponownym rozpoznaniu sprawy na skutek uchylenia w wyniku środka zaskarżenia wniesionego na korzyść oskarżonego od wyroku skazującego wydanego w trybie art. 387 k.p.k., gdy środek ten kwestionował karę objętą uprzednim porozumieniem (art. 434 § 3 k.p.k.), nie dotyczy sytuacji, gdy kara ta została orzeczona niezgodnie z wymogami materialnego prawa karnego, a sąd uwzględniając wniosek oskarżonego o skazanie go w określony sposób nie wskazał mu na konieczność zmiany tego oświadczenia w danym zakresie, gdyż wówczas naruszenie prawa jest wynikiem wadliwego działania sądu, a oskarżony nie może ponosić negatywnych konsekwencji wydania przez sąd orzeczenia

niezgodnego z prawem, zatem w pełni obowiązuje tu także w postępowaniu ponownym zakaz *reformationis in peius*.

V KK 110/11 – wyrok z dnia 2 czerwca 2011 r.

W sytuacji, gdy ustawa zakłada alternatywne zagrożenie karami określonymi w art. 31 pkt 1-3 k.k., stosownie do art. 60 § 7 k.k., nie można zastosować nadzwyczajnego złagodzenia kary przez orzeczenie najłagodniejszej z nich poniżej dolnej granicy takiej kary, a jedynie przez odstąpienie od orzeczenia jakiegokolwiek z przewidzianych alternatywnie kar i ograniczenie się do orzeczenia środka karnego.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH

II UZP 7/11

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przewidziany w art. 379 pkt 2 k.p.c. wymóg należytego umocowania pełnomocnika procesowego pod rygorem nieważności postępowania ustanowiony jest w interesie tej strony, która z pełnomocnika tego korzysta, a zatem, czy tylko ta strona może powoływać się na nieważność postępowania z powodu nieprawidłowego udzielenia pełnomocnictwa, oraz czy tylko na korzyść tej strony przyczyna nieważności postępowania z powodu nienależytego umocowania jej pełnomocnika podlega rozważeniu z urzędu przez Sąd drugiej instancji (art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 2 k.p.c.)?”

II UZP 8/11

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„a. Czy Zakład Ubezpieczeń Społecznych po wznowieniu postępowania w sprawie odpowiedzialności za składki członka zarządu Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, wydając decyzję, może częściowo uchylić decyzję konstytutywną o przeniesieniu

odpowiedzialności za składki na członku zarządu pozostawiając tę decyzję w pozostałym zakresie w mocy?

b. Czy Sąd rozpoznając odwołanie od decyzji zapadłej wskutek wznowienia postępowania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, w której jedynie częściowo uchylono decyzję o przeniesieniu odpowiedzialności za składki na członka zarządu a w pozostałej części pozostawiono ją w mocy, jest uprawniony do merytorycznego badania przesłanek samej odpowiedzialności członka zarządu a określonych w art. 116 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 11, poz. 74 ze zm.)?"

UCHWAŁY IZBY PRACY, UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH I SPRAW PUBLICZNYCH

I UZP 3/11 – z dnia 5 lipca 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Łodzi

Przypadający przed dniem nabycia prawa do emerytury okres niewykonywania pracy, spowodowany koniecznością opieki nad innym niż dziecko członkiem rodziny, który nie legitymował się orzeczeniem o całkowitej niezdolności do pracy oraz do samodzielnej egzystencji, nie stanowi okresu nieskładkowego w rozumieniu art. 7 pkt 7 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

II PZP 1/11 – z dnia 6 lipca 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego w Toruniu

W sprawie o zwrot równoważnika pieniężnego za umundurowanie, wypłaconego byłemu funkcjonariuszowi Policji dopuszczalna jest droga sądowa przed sądem powszechnym – wydziałem cywilnym tego sądu.

II UZP 4/11 – z dnia 6 lipca 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie:

„Czy w sprawach o odszkodowanie w związku z poniesioną szkodą w postaci utraconych korzyści wobec nieterminowego przekazania składek, o których mowa w art. 22 ust. 3 ustawy z dnia

13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585) przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych do otwartego funduszu emerytalnego na podstawie art. 47 ust. 9 tej ustawy, właściwym do rozpoznania jest sąd ubezpieczeń społecznych?”
postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

II UZP 5/11 – z dnia 6 lipca 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

Przepis art. 118 ust. 1 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) ma zastosowanie w sprawach o rentę socjalną.

III PZP 3/11 – z dnia 7 lipca 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Szczecinie

Okresy pobierania przez pracownika niezdolnego do pracy wynagrodzenia i zasiłku chorobowego nie podlegają wliczeniu do 6-miesięcznego okresu przepracowanego w danym roku kalendarzowym, wymaganego do nabycia prawa do dodatkowego wynagrodzenia rocznego na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej (Dz. U. Nr 160, poz. 1080 ze zm.).

III UZP 2/11 – z dnia 7 lipca 2011 r. w składzie 3 sędziów na pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

Od decyzji Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego wyliczającej wysokość zaopatrzenia emerytalnego przyznanego w drodze wyjątku przez Ministra Obrony Narodowej na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (tekst jedn.: Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66 ze zm.) przysługuje odwołanie do sądu powszechnego.

ORZECZENIE TEZOWANE IZBY WOJSKOWEJ

WZ 8/11 – postanowienie z dnia 15 marca 2011 r.

Sędzia sądu wojskowego, w odniesieniu do czynów, które według zarzutów miał popełnić w czasie sprawowania swojego urzędu, w tym zwłaszcza pozostających w związku z wykonywaniem funkcji jurysdykcyjnej, zachowuje immunitet określony w art. 181 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i w art. 30 § 1 ustawy z dnia 2 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz. U. z 2007 r. Nr 226, poz. 1676 ze zm.) także wtedy, kiedy kwestia pociągnięcia go za nie do odpowiedzialności karnej aktualizuje się dopiero po zakończeniu sprawowania przez niego urzędu, nawet gdy nie korzysta ze statusu sędziego w stanie spoczynku.